

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

حزب کار ایران (توفان)

۰۲ اکتوبر ۲۰۱۸

برخورد کمونیستی به مسأله ملی

(۳)

در ادامه دو بخش نخست در مورد مسأله ملی بخش زیرین منتشر می‌شود. در دو بخش قبل حزب کار ایران (توفان) از جنبه تئوریک که بسیار مورد تحریف ناسیونال شونیستها قرار می‌گیرد به بررسی مسأله پرداخت و حال بخشهای مشخص را مورد پژوهش قرار می‌دهد.

در عرصه عملی و مشخص

نظر حزب کار ایران (توفان) در مورد حل مسأله ملی در ایران و در عراق و سوریه

۱- مسأله ملی در ایران

شرایط ایران را در نظر بگیریم. ایران کشوری کثیرالملله از خلقهای گوناگون است. ملت فارس و به طور عمده ملل ترک (اعم از آذری و یا ترکهای غیر آذری-توفان) در تاریخ ایران بعد از اسلام، همواره قدرت سیاسی را در دست داشته و در سرکوب ملی نسبت به سایر خلقهای ایران سهمیم بوده‌اند. اقتصاد ایران به طور اساسی در دست بورژوازی آذری و بورژوازی فارس است. ستم ملی در ایران به طور عمده در عدم برابری از استفاده از زبان مادری در نظام آموزشی تجلی می‌یابد. زبان فارسی زبان رسمی ایران است و در مدارس و دانشگاهها تدریس می‌شود و در ادارات از آن استفاده می‌گردد. این تجلی ستم ملی در ایران است که حزب ما با آن مبارزه می‌کند و در کنار استفاده از زبان رسمی مشترک (فارسی) خواهان به رسمیت شناختن حقوق برابر سایر زبانهای ملی ملل ساکن ایران به منزله زبان رسمی آنها است.

راه رهایی خلق کرد و سایر خلقهای ایران در همکاری آنها با یک دیگر برای سرنگونی رژیم سرمایه‌داری و ضد دموکراتیک جمهوری اسلامی ایران به عنوان مهمترین مانع بر سر راه تحقق دموکراسی در سراسر ایران و از جمله تحقق حقوق ملی خلقهای ایران است. تنها در یک ایران دموکراتیک که نتیجه مبارزه طبقه کارگر واحد ایران باشد، امکان تحقق تساوی حقوق ملی خلقهای ایران مقدور است. این بدان مفهوم است باید در این راستا به تبلیغ برای وحدت خلقها و طبقه کارگر برای استقرار ایرانی دموکراتیک دست زد که در آن به پیوند و همبستگی همه نیروهای انقلابی خلقهای ایران نیاز است. باید به این خواست حزب واحد طبقه کارگر ایران، اتحادیه واحد کارگران ایران برای رهایی

از چنگ ارتجاع سیاه داخلی دامن زد. باید برای پیروزی در مبارزه به ضد امپریالیسم و صهیونیسم که دشمنان انقلاب ایران هستند، مبارزه مشترک نمود و علیه آنها خط روشنی داشت که نقش آنها را در منطقه افشاء می‌کند، چه در ایران، چه در عراق و چه در سوریه. ایجاد کردستان مستقل و دموکراتیک و چه بسا سوسیالیستی در ایران بدون مبارزه با تمامیت رژیم حاکم در ایران و در همبستگی با طبقه کارگر و حزب واحد طبقه کارگر ایران، حرفی بیپوده و همدستی با امپریالیسم و صهیونیسم است. این یک توهم است اگر خلق کرد تصور کند می‌تواند بدون انجام یک انقلاب سراسری و در همبستگی با سایر خلقهای ایران، به تأسیس کردستان "سوسیالیستی" در ایران دست زند و سرنوشت خویش را از سرنوشت سایر خلقهای ایران با الهام از ناسیونال شونیسم بورژوائی جدا کند.

مارکسیست لنینیستها پیوسته حق ملتها را در تعیین سرنوشت خویش تا سر حد جدائی محترم داشته و به رسمیت شناخته اند. انکار این حق در حکم انکار تساوی ملتها با یک دیگر، انکار حق حاکمیت این یا آن ملت است. انکار این حق به وحدت امروزی ملت‌های ایران در مبارزه با ارتجاع و امپریالیسم ضربه شکننده وارد می‌آورد و امکان وحدت دموکراتیک آنها را در دولت واحد در فردای انقلاب منتفی می‌سازد. انکار این حق از ناسیونالیسم بورژوائی سرچشمه می‌گیرد. اما بدیهی است که "حق جدا شدن" به معنای "لزوم جدا شدن" نیست. مارکسیست لنینیستها برای هر ملتی "حق جدا شدن" را به رسمیت می‌شناسند ولی در عین حال فقط آنگاه به استفاده از چنین حقی رأی می‌دهند که مصالح تکامل انقلاب پراولتاریائی اقتضاء کند. لنین حق جدا شدن ملت‌ها را در هر کشور به حق طلاق زوجین در خانواده تشبیه می‌کرد و می‌گفت همچنان که قبول حق طلاق برای زوجین به معنای از هم پاشیدن خانواده نیست و بلکه به عکس وسیله تحکیم آن تا حد ممکن است حق جدا شدن برای ملت‌ها نیز به معنای تشویق و ترغیب به تجزیه طلبی نیست، بلکه وسیله تحکیم وحدت آنهاست. "هر چه ساختمان دموکراتیک دولت به آزادی کامل جدائی نزدیکتر باشد عملاً کوشش در راه جدائی، نادرتر و ضعیف‌تر خواهد بود زیرا که فوائد دولتهای بزرگ از لحاظ ترقی اقتصادی و از لحاظ مصالح توده‌ها مسلم است".

نشریه توفان شماره ۳۴، ارگان سازمان مارکسیستی لنینیستی توفان در خرداد ماه [جوزا] ۱۳۴۹ مطابق ماه مه ۱۹۷۰ تحت عنوان "در باره طرح مسأله ملی" نظرش را در مورد حل مسأله ملی در زمانی که هنوز شاه به عنوان عامل امپریالیسم و ژاندارم منطقه در ایران بر سر کار بود نوشت. از آن تاریخ تا کنون اساس حل مسأله ملی در ایران حتی با توجه به استقرار رژیم سرمایه داری جمهوری اسلامی، تغییر ماهوی نکرده است و نتیجه نهائی آن به سرانجام حل مسأله انقلاب ایران و رهبری طبقه کارگر در آن بستگی دارد. ما نوشتیم: "در جهان کنونی ما، در دوران امپریالیسم، حق تعیین سرنوشت فقط در اثر غلبه بر امپریالیسم و رژیم دست نشانده اش به دست خواهد آمد و چنین غلبه ای فقط در اثر پیکار متحد و طولانی همه ملت های کشور واحد حاصل خواهد شد. هرگونه تفکیک قوای این ملت‌ها، هرگونه تجزیه سازمان های توده ای آنها، هرگونه اخلال در حزب واحد طبقه کارگر آنها به زیان مبارزه ملی و ضد امپریالیستی، به سود استعمار خواهد بود و حل مسائل مختلف جامعه کنونی ما و از جمله حل مسأله ملی ملت‌های مختلف ایران را به تأخیر خواهد انداخت.

ما نظر محافل شونیستی و فاشیستی ایران را که در صدد نفی اختلافات ملی و انکار ستم ملی در ایران اند نظری باطل پوسیده و ضد انقلابی می‌شماریم و معتقدیم که پیروزی انقلاب ملی و دموکراتیک به رهبری طبقه کارگر باید زمینه حل مسأله ملی درونی ایران را بر اساس حق ملت‌های ایران در تعیین سرنوشت خویش فراهم کند.

ما تحت عنوان "قیام خلق کرد عراق چه می‌آموزد" در نشریه توفان شماره ۹۵، ارگان سازمان مارکسیستی لنینیستی توفان در تیر ماه [سرطان] ۱۳۵۴ مطابق جولای ۱۹۷۵ نوشتیم:

"حل مسأله ملی در ایران مستلزم برانداختن تام و تمام نفوذ امپریالیسم و سوسیال امپریالیسم از ایران و پایان بخشیدن به سلطه ارتجاعی داخلی است، پایان بخشیدن به سلطه آن نیروهائی است که با آزادی خلق‌های ایران عنودانه مخالفت می‌ورزند و به حق ملت‌های ایران در تعیین سرنوشت خویش وقعی نمی‌گذارند. تنها انقلاب دموکراتیک و ملی به رهبری طبقه کارگر می‌تواند مسأله ملی را در ایران یک بار برای همیشه حل کند. برای پیروزی چنین انقلابی وحدت طبقه کارگر در سراسر کشور، وحدت سازمان سیاسی و سازمان‌های صنفی طبقه کارگر ضروری است. تجزیه حزب طبقه کارگر و سازمان‌های توده‌ئی آن بر حسب خصوصیات ملی در صف نیروهای انقلابی و در رهبری آنها اختلاف و تفرقه ایجاد خواهد کرد، کار انقلاب به سرانجام نخواهد رسید و حل مسأله ملی همچنان معوق خواهد ماند. همه مارکسیست-لنینیست‌های ایران- به هر یک از خلق‌های ایران که تعلق داشته باشند - وظیفه دارند اصل لنینی حزب واحد طبقه کارگر در سراسر کشور را - حزبی که باید همه سازمان‌های توده‌ئی سراسری را رهبری کند- راهنمای عمل خود قرار دهند، در حزب واحد طبقه کارگر گرد آیند و مبارزه مشترکی و واحدی را برای پیروزی انقلاب ملی و دموکراتیک به رهبری طبقه کارگر سازمان دهند. این یگانه راه حل مسأله ملی در ایران، یگانه راه رهائی خلق‌های ایران از اسارت و ستم ملی، یگانه راه نیل به ترقی، رفاه و سعادت ملی است."

[بر گرفته از توفان شماره ۲۲۲ شهریور ماه \[سنبله\] ۱۳۹۷ - سپتمبر سال ۲۰۱۸](#)

[ارگان مرکزی حزب کار ایران \(توفان\)](#)